

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3751

гр. София, 21.08.2012 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав, в закрито заседание на 21.08.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Радостин Радков

като разгледа дело номер **7834** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.144 от АПК във вр. с чл.248 и чл.78, ал.5 от ГПК.

Образувано е по молба от Б. академия на науките /БАН/ от 17.07.2012г. с искане да бъде изменено постановеното Решение №3910/10.07.2012г. по АД №7834/2011г. по описа на Административен съд София град /АССГ/, в частта му, с която БАН е осъден да заплати на заинтересованата страна [фирма], сумата от 2933,75 лв. /две хиляди деветстотин тридесет и три лева и седемдесет и пет стотинки/, представляваща направени от нея деловодни разноски за адвокатско възнаграждение, като се присъди по нисък размер, а именно 450 /четиристотин и петдесет/ лева. Счита, че размера на присъденото адвокатско възнаграждение следва да се определи съобразно чл.143, ал.4 от АПК във вр. с чл.7, ал.1, т.4 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Наредбата/ или съобразно правилата на §2 от същата.

Насрещната страна по искането за изменение на съдебното решение в частта му за разноските, по повод връчения ѝ препис от искането и в срока по чл. 248, ал. 2 ГПК, ангажира писмено становище по него, като твърди, че възражението за прекомерност на присъденото адвокатско възнаграждение не е направено своевременно – до приключване на устните състезания. Моли искането да се отхвърли.

За да се произнесе по направеното искане, съдът взе предвид следното:

В съдебното производство е представена фактура №1000 от 19.12.2011г. издадена от Адвокатско дружество „Т. И. и М. Т.“ за заплатено от [фирма] адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по делото. По делото са проведени три съдебни заседания, като в изпълнение на поетите задължения за процесуално представителство от Адвокатско дружество „Т. И. и М. Т.“ на първото за [фирма] са се явили адвокатите И. и Б., а на второто адвокатите Т. и Б.. В първото съдебно заседание адвокатите Б. и И. са правили възражения по жалбата и доказателствените искания на жалбоподателя, а адв. И. е депозирала на 12.10.2011г. и подробни писмени

бележки по същество. На второто съдебно заседание адвокатите Т. и Б. са правили възражения по жалбата, а на 14.02.2012г. адв. Б., с отделна писмена молба е формулирала въпроси към допуснатата от съда техническа експертиза. Със съдебното решение по делото, настоящият съдебен състав, е отхвърлил изцяло оспорването на БАН срещу Заповед №ДК-10-ЮЗР-113 от 10.08.2011г., издадена от Началника на РДНСК – Югозападен район, с която се оставя в сила разрешение за строеж №1032 от 15.12.2005г., издадено от Главния архитект на Столична община. С оглед този изход от процеса БАН е осъдена да заплати на [фирма] сумата от 2933,75 лв. /две хиляди деветстотин тридесет и три лева и седемдесет и пет стотинки/, представляваща направени от нея деловодни разноски за адвокатско възнаграждение към Адвокатско дружество „Т. И. и М. Т.“.

При така установените фактически обстоятелства, съдът направи следните правни изводи:

Искането е направено от надлежна страна засегната от осъдителния диспозитив на съдебното решение, в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК – едномесечен, тъй като решението е окончателно.

Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат с действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може, по искане на насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата, който в своята ал.2 препраща към Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Стойността на възнаграждението дължимо на адвокат при неоценяемите интереси, какъвто е настоящият случай, е регламентирана в чл.8 във вр. с чл.7, ал.1, т.4 от Наредбата и е в размер на 150 /сто и петдесет/ лева. Според текста на §2 от ДР на Наредбата “В случаите по чл. 64 от Гражданския процесуален кодекс (отм.), както и в случаите на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба”. Т.е. на съда е предоставена възможността за преценка на фактическата и правната сложност на делото, спрямо която да определи съразмерността на направените разноски за адвокатско възнаграждение. Във всички случаи обаче, без значение от преценката му за фактическа и правна сложност, съдът, по дела с неоценяем интерес, не може да присъди адвокатско възнаграждение по-малко от трикратния размер на 150 лева, или общо по-малко от 450 лева. Тъй като е налице искане на насрещна страна, направено в законовия срок и присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, надвишаващи трикратния размер на минималното възнаграждение по чл.7, ал.1, т.4 от Наредбата, то съдът е длъжен да прецени степента на фактическа и правна сложност на спора и да се произнесе. Настоящият съдебен състав, счита, че фактическата и правна сложност на АД №7834/2011г. по описа на АССГ е по-висока от характерните за този вид дела. Адвокатите упълномощени от Адвокатско дружество „Т. И. и М. Т.“ са изготвили писмен отговор по жалбата, представяли писмени доказателства, участвали в две съдебни заседания, поставили въпроси към назначената СТЕ, представили са писмени бележки по същество.

Изплатеното от [фирма], в полза на Адвокатско дружество „Т. И. и М. Т.“, адвокатско възнаграждение в размер от 2933,75 лв. /две хиляди деветстотин тридесет и три лева и седемдесет и пет стотинки/, е по-високо от 450 лева, т.е. трикратния

размер на определеното по правилата на Наредбата минимално възнаграждение. В същото време е налице такава фактическа и правна сложност на делото и реално извършени действия на процесуално представителство, които го обосновават. С оглед изложеното, настоящият състав счита, че искането за намаляване размера на присъдените разноси е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

По тези съображения и на основание чл. 248, във вр. с чл. 144 АПК, Административен съд София град

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛНО искането на Б. академия на науките от 17.07.2012г. да бъде изменено постановеното Решение №3910/10.07.2012г. по АД №7834/2011г. по описа на Административен съд София град, в частта му, с която БАН е осъден да заплати на [фирма], сумата от 2933,75 лв. /две хиляди деветстотин тридесет и три лева и седемдесет и пет стотинки/, представляваща направени от последното деловодни разноси за адвокатско възнаграждение.

Определението, на осн. чл.144 от АПК във вр. с чл.248, ал.5, изр. второ от ГПК във вр. с чл.215, ал.7 от ЗУТ, не подлежи на обжалване.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: